

örömmel és elismeréssel kell üdvözlönnünk, mert bár nem tartítják világrengető felfedezések a lapjait, de alaposságával és a modern haladástól nem irtózó felfogásával nyelvtudományi irodalmunk *értékei* közé tartozik.

Méltó ajándék Szinnyi József számára, akinek ajánlva van.

SYGA.

Dr. Frank Antal: „Az önmegismerésre való nevelés” címmel új, hézagpótló hatalmas munkát ír, melynek előfizetési felhívását alább közöljük. Ajánljuk e könyvet a szülők és hivatásos nevelők figyelmébe. Előjegyzés a következő címre küldendő: László Imre Bpest, I., Fürj-utca 16.

Bővebb tájékoztatás végett közöljük szösz szerint az előjegyzési felhívást:

„Nemzetünknek legégetőbb problémája az erkölcsi integritásra való törekvés. Ez a célkitűzés már sokfelé elhangzott, azonban tettéválása csak nagyon lassan vagy egyáltalában nem mutatkozik. E jelenség okát abban kell látnunk, hogy általában nem magunkon, hanem másokon kezdjük az erkölcsi regenerálódás munkáját. **Dr. Frank Antal:** *Az önmegismerésre való nevelés* c. munkája egyrészt olyan szempontokat nyújt, amelyek szerint kívánatos a fentebbi cél megvalósítása szempontjából az önmagunkba való tekintés, másrészt — és legfőképpen — arra törekszik, hogy az önismertetre való törekvés hassa át egész nevelésünket.

A munka három részből áll: történeti, elméleti és gyakorlati részből. 1. A *történeti rész* foglalkozik a hinduk, a hét görög bölcs, Sokrates, a stoikusok, a kereszténység, szt. Ágoston, Kempis Tamás, Franklin Benjámín,

Goethe, Rousseau, Napoleon, Széchenyi, Schopenhauer, Tolsztoj és másoknak önismeretével, illetőleg az önismertetre vonatkozó nézeteivel. 2. Az *elméleti rész* főbb problémái: Az önismeret kérdésének jelen helyzete, fontossága, az önismeret fogalma, az önismertet lehetősége, az önismeret értékelméleti vizsgálata; az önismertetre való nevelés módszerei; az önismert és az igazmondás; az önismert és pályaválasztás; az önismert és egyéni multunk, az önismertre való nevelés és a szülői ház: a nemzetnevelő önismertete a) általánosságban, b) nehéz természetű diákkal való bánáson keresztül; nemzeti önismert; egyetemes emberismeret (világi nevelés Krisztus útjain). 3. A *gyakorlati rész* azzal foglalkozik, hogyan lehetne a kifejtett elmélet alapján a népiskola és a középfokú iskolák növendékeit önismertetre vezetni.

Kérem a m. t. Címet, szíveskedjék ismeretsége körében előjegyzőket gyűjteni. A munkát, amely kb. 300 oldalas lesz; az előjegyzők 80,000 koronáért kapják. Budapest, 1926. május hó.”

Ifjusági élet.

Ismét eltelt egy esztendő!
Az öreg alma mater kapui bezáródtak, csönd van a máskor zajos folyosókon. Nehéz kemény tanulásban kifáradva, szétszéledt az ifjuság, hogy csendes akác-lombos kis alföldi falvakban, vagy másutt kipihenje egy év fáradalmait. Ha valaki az utolsó napokban figyelte főiskolánk kapuját, láthatta, hogy rajzanak kifelé a csomagokkal megrakott s

a jól végzett munka tudatában, büszke, derült arcú diáksapkás ifjak, a mi bajtársaink. Nincs ilyenkor boldogabb ember a diáknál! Menjete! Élvezzétek a boldok diákokévek felejthetetlen vakációját! Ezek az évek hamar elröppenek, ki mennyi emléket gyűjt ilyenkor, úgy fogja bírni majdan az élet küzdelmeit! S ősszel térjete vissza a munka műhelyébe, hozzatok magatokkal új erőt a további munkára! Kellemes vakációt!

Főiskolánk ezidei évzáró ünnepélyét június 13-án délelőtt tartotta meg. A Himnusz elénekélése után dr. Gyulai Ágost igazgató beszámolt az elmúlt év történetéről s elbúcsúztatta az ifjúságot. Az idén végzett hallgatókat fölhívta és buzdította, hogy maradjanak meg tántoríthatatlanul alma materünk iránti hűségükben s keserű szavakban adott kifejezést fájdalomának, hogy az intézet azon fia, kik már künn vannak az életben hűtlenek lettek hozzánk és a főiskola halála mellett foglaltak állást.

Szalay Gyula most végzett tanár lendületes szavakban biztosította intézetünk vezetőségét és professzorait, hogy a most távozó ifjúság nem fogja soha elfelejteni azt, hogy mivel tartozik nekik és az intézetnek s bárhol leszünk, akárhová állít bennünket az élet, törhetetlenül ragaszkodunk és harcolunk ezért a főiskoláért.

Következett a pályamunkák bírálata, a szerzők megjutalmazása,

majd a Hiszekegy elénekelésével véget ért az ünnep.

Az „új” tanárok június 15-én tartották bankettjüket, hol megjelentek főiskolánk összes professzorai családjukkal együtt. A legjobb hangulatban maradt együtt baráti beszélgetés mellett professzor és diák a késő éjjeli órákig.

Dobos László felkösztötte a főiskola professzorait, majd Gyulai Ágost dr. igazgató megegyeszer meleg szavakban keblére ölelte most már „ifjú kollégáit” s újból biztosította őket arról, hogy bármikor, bármiben szerető atyai szívvel támogatójuk lesz. Domoikos P. Péter ajánlatára nagy lelkesedéssel elhatározták a jelenlevők, hogy a főiskola érdekében megalakítják a „Főiskolánk barátai körét.” Dobos László indítványára pedig elhatározta az ifjúság, hogy öt év múlva találkozót rendez. (Evégből már most fölhívjuk az idén végzett tanárokat, hogy címüket szeptemberben közöljék Dobos Lacival.)

Lapunk főszerkesztője és munkatársai, kik immár szintén kimennek az életbe, ezúton búcsúznak. Köszönjük előfizetőink, olvasóink támogatását, jóindulatát s kérjük őket, támogassák az utánunk következő, jövő évi „Botondot” és annak munkásait úgy mint bennünket.

Minket az élet másfelé szólít, hol más a hivatásunk, más a munkakörünk.

Letesszük a lantot:
„Cserebogár, sárga cserebogár.”

